

531.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 lipca 1922 r.

w przedmiocie poboru na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatku budynkowego na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

Na zasadzie art. 5 i 7 ustawy z dnia 17 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 372) o poborze na rzecz Skarbu Państwa dodatków do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego, oraz unormowaniu poboru podatku gruntowego na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego jakoteż powiatów białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego oraz art. 2 ustawy w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. r. 1922, № 30, poz. 247).

§ 1. Podatkiem budynkowym, obowiązującym w myśl ustawy z dnia 17 czerwca 1921 r. na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego jest podatek budynkowy, służący za podstawę do opodatkowania komunalnego na mocy ustaw: 1) z dnia 21 maja 1861 r. (Zb. Ustaw prusk. str. 317) dotyczącej podatków gruntowego i budynkowego wraz z odnoszącymi się do niej zmianami i uzupełnieniami; 2) z dnia 14 lipca 1893 r. o przekazaniu samorządom bezpośrednich podatków państwowych (Zb. Ustaw pruskich str. 119); 3) z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. Ustaw pruskich str. 152) i 4) z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (Zb. Ustaw pruskich str. 159).

Dodatek państwowy do podatku budynkowego pobiera się od znajdujących się w obrębie gmin wiejskich budynków, podlegających opłacie komunalnego podatku budynkowego, z wyjątkiem budynków mieszkalnych przeznaczonych na stałe wynajmowanie w nich mieszkań i innych lokali.

§ 2. Dodatek państwowy do podatku budynkowego oblicza się jednocześnie z dodatkiem komunalnym.

§ 3. Obliczenia dodatku państwowego dokonują dla gmin wiejskich—gminy, dla obszarów dworskich—powiaty.

Wysokość dodatku ustala się przez pomnożenie kwoty podatku budynkowego wyrażonej w księgach katastralnych przez 175, t. j. licząc za każdą markę podatku obowiązującego 175 marek polskich.

§ 4. Pobór dodatku państwowego do podatku budynkowego następuje równocześnie z poborem dodatku komunalnego z zachowaniem przyjętego dla zawiadomienia płatników tegoż podatku sposobu poboru a w szczególności sposobu zawiadamiania płatników w terminach, ustanowionych w poszczególnych gminach dla poboru bezpośrednich podatków gminnych na mocy ustawy o daninach komunalnych, a z obszarów dworskich dla bezpośrednich podatków powiatowych na mocy ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych.

§ 5. Tytułem odszkodowania za pobór dodatku państwowego do podatku budynkowego przyznaje się gminom i powiatom udział w dodatku państwowym w wysokości 3%.

Udział ten otrzymuje każda gmina od pobranego przez nią dodatku państwowego, a każdy powiat od dodatku państwowego, pobranego z obszarów dworskich w powiecie.

§ 6. Gminy winny zestawić dla wszystkich budynków podlegających opłacie dodatku państwowego do podatku budynkowego listy podatkowe, które mogą służyć równocześnie jako listy poborowe, o ile nie zostaną sporządzone osobne listy poborowe.

Dla obszarów dworskich zestawiają także listy powiaty.

Do list podatkowych, wymienionych w częściach poprzednich niniejszego paragrafu, należy dołączyć oddzielne zestawienie budynków zwolnionych od dodatku państwowego do podatku budynkowego.

§ 7. Urzędy państwowe, powołane do wymiaru podatku gruntowego i budynkowego (urzędy katastralne) są obowiązane przesłać właściwej izbie skarbowej z końcem pierwszego kwartału każdego roku podatkowego, według stanu na dzień 1 kwietnia, wykazy sum podatku budynkowego, przypadających na poszczególne gminy i obszary dworskie z osobna oraz na poszczególne powiaty w ogólności; wykazy służyć będą za podstawę do obliczenia dodatku państwowego do podatku budynkowego. Również urzędy te obowiązane są zawiadamiać właściwą izbę skarbową o zachodzących w ciągu roku podatkowego zmianach o stanie wymiaru podatku budynkowego.

§ 8. Dodatek państwowy do podatku budynkowego pobrany przez gminy winien być wpłacony do właściwych kas skarbowych w ratach kwartalnych najpóźniej do końca każdego kwartału. W tychże terminach mają wpłacać dodatek ten i obszary dworskie.

Kwoty należne za rok 1921 i pierwsze półrocze roku 1922 mają być wpłacone do 1 października 1922 roku.

Minister Skarbu:
Jastrzębski

532.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 20 lipca 1922 r.

w przedmiocie zakazu stosowania w obrocie publicznym rosyjskich funta i luta.

Na podstawie art. 24 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15 poz. 211) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100 poz. 716) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52 poz. 470) zarządza się co następuje:

§ 1. Od dnia 1 stycznia 1924 roku zabrania się stosowania w obrocie publicznym jednostek masy (w mowie potocznej zwanej wagą): funta rosyjskiego i łuta rosyjskiego.

§ 2. W okresie czasu, poprzedzającym termin, wymieniony w § 1 niniejszego rozporządzenia, znajdujące się w obrocie publicznym narzędzia miernicze, wywzorcowane w funtach rosyjskich lub łutach rosyjskich, powinny być zastąpione przez narzędzia miernicze, wywzorcowane w jednostkach miar, wymienionych w art. 6 dekretu o miarach (Dz. P. P. P. r. 1919 № 15 poz. 211) i art. 5 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 kwietnia 1919 r. o legalnych jednostkach miar (Dz. P. P. P. № 41 poz. 299). W okresie tym stosowanie funtów i łutów rosyjskich dozwala się tylko w wypadkach, gdy związane jest ono z używaniem narzędzi mierniczych, wywzorcowanych w tych jednostkach i pod warunkiem, że narzędzia te odpowiadają wymaganiom art. 14 powołanego dekretu o miarach, t. j. są legalizowane, legalne i rzetelne.

§ 3. Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą na podstawie przepisów ogólnych ustaw karnych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

533.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego

z dnia 10 lipca 1922 r.

w przedmiocie utworzenia powiatowych urzędów ziemskich na obszarze okręgowych urzędów ziemskich: wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego.

Na mocy art. 21 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. № 70 poz. 461) oraz § 1 punkt b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 178) zarządza się co następuje:

§ 1. Zamiast dotychczasowych powiatowych komisarjatów ziemskich tworzy się następujące powiatowe urzędy ziemskie:

I na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego wołyńskiego:

na powiat dubieński	z siedzibą w	Dubnie,
" " horohowiecki	" "	Horohowie,
" " kowelski	" "	Kowlu,
" " krzemieniecki	" "	Krzemiencu,
" " lubomelski	" "	Lubomlu,
" " łucki	" "	Łucku,
" powiaty rówieński i ostróński z siedz. w Równem,		
" powiat włodzimierski z siedzibą we Włodzimierzu.		

II na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego poleskiego:

na powiaty brzesko-litewski

i białowiecki z siedz. w Brześciu-Litewskim,
" powiat drohiczyński " Drohiczynie,
" " kamieńsko-koszyr. " Kamieniu-Koszyrsk.,
" " kobryński " Kobryniu,
" " kosowski " Kosowie,
" " luniniecki " Lunincu,
" " piński " Pińsku,
" " prużański " Prużanach,
" " sarnieński " Sarnach.

III na obszarze okręgowego urzędu ziemskiego nowogródzkiego:

na powiat baranowski	z siedzibą w	Baranowiczach,
" " duniłowiczowski	" "	Duniłowiczach,
" " dziśnieński	" "	Głębokiem,
" " grodzieński	" "	Grodnie,
" " lidzki	" "	Lidzie,
" " nieświeski	" "	Nieświeżu,
" " nowogródzki	" "	Nowogródku,
" " słonimski	" "	Słonimie,
" " stołpecki	" "	Stołpcach,
" " wilejski	" "	Wilejce,
" " wołkowyski	" "	Wołkowysku,
" " wołożyński	" "	Wołożynie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
S. Ludkiewicz

534.

Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemiami

z dnia 24 lipca 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych i Ministrem Spraw Wewnętrznych o zarządzeniach wyjątkowych, zapobiegających zwalczaniu cholery.

Na mocy art. 2 punkt. c) art. 3 i art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemiami, grożącemi państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. № 61 poz. 388), oraz p. p. 3, 7 i 8 art. 11 i art. 12 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67, poz. 402), zarządza się, co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: Nowogródzkiego, Poleskiego, Wołyńskiego, Tarnopolskiego oraz Ziemi Wileńskiej zarządza się powszechne przymusowe szczepienie ochronne przeciwko cholercie.

Państwowe władze administracyjne II instancji na obszarze tych województw upoważnione są: